

A hazatalálás

A párnapos konferenciát az estéli órákban közös úrvacsora zárta. Természetesnek vettem, hogy én is a szent jegyekhez járuljak. Ámde nem így történt. A terem bejárati ajtaja előtt egy férfi állt, aki csak azokat engedte be az úrvacsorára, akiknek a kezében egy igés bibliai jelzőszerű jegy volt. Mivel nekem nem volt ilyenem, fennakadtam a szűrőn. Az ajtónál, nem kis meglepetésemre, nem engedett be ennek a szövetségi, közösségi munkának vezetője, hanem várakozásra szólított fel. Megszégyenülten félreálltam, mint akinek nincs menyegzői ruhája a királyi vendégségre. Nem én voltam az egyetlen a „mi módon jöttél ide?”-társaságból. Az egyik sarokban egy fiatal házaspár már előbb „jegytelelnék” bizonyult. A gyülekezés megszűnése után beszélgetésre kaptunk meghívást. Előbb a fiatal házaspár lépett be egy másik ajtón, én az utolsó voltam a behívottak közül. A magányos várakozás örökkévalóságnak tűnő néhány perce jó volt arra, hogy színjeles teológus gőgöm alábbszálljon, és kicsinységem tudata növekedjék. Az úrvacsora terem és a kihallgató szoba senkiföldjén, a közbülső kis teremben, ahol már senki sem volt rajtam kívül, hallható volt a gyülekezeti „menyasszonyi” éneke. Akkor átvillant rajtam annak a borzalomnak a tudata, mit is jelent kívül maradni azon a násznépen, amely a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalos.

A fiatal házaspár, úgy tűnt, felszabadultan jön ki a beszélgető teremből, s lép be az éneklők termébe. Amint kinyitották az ajtót, felerősödött az éneklők hangja:

A Szentlelket ne üzzed el,

Jézushoz hív, tudod te rég...

Ez az információ lett hát az indulóm befelé.

Szelíden, mosolyogva maga elé ültetett az a férfi, mély szemével réveteg szemembe nézett, s nem vizsgálóbíróként vagy fürkésző ügyészként kereste, van-e vagy nincs menyegzői ruhám, hanem engem is elfogadni kész, barát-testvér benyomását keltette. Nem kérdezett semmit: ki vagyok, honnan jöttem, van-e bűnbánatom, hitem. Mint Pétert, akit Jézus szelíd, szót-

lan tekintete tört össze, engem is ez bírt szólásra: – Szeretlek benneteket, s többé nem tudok meglenni Jézus és az ő népe nélkül.

Közösen hálát adtunk Istennek. Ennyi volt az egész. Felálltunk, magához ölelt és megcsókolt, könnycsillogású szemekkel vitt be a még mindig éneklő gyülekezetbe.

Ez volt az én elindulásom. Minden válaszfal leomlott. Hazaérkeztem, mert a könyörülőkhez érkeztem. Rám talált a Pásztor, s nyájához vezetett.

Az úrvacsora csendben folyt le; itt-ott hangosan fel-feltört a zokogás, bűnbánattal, örömmel vegyesen. Nem volt zavaró, nem volt kárára az „ékes és szép rendnek”, amint liturgiánkban mondjuk. Bennük az én bűnbánatom és az én örömöm volt jelen.

Egy jelenetre emlékszem még. A terem hátsó részében ültem, nem messze az ajtótól. Megnyílt az ajtó, s a székek sora között egy fiatal leány ment végig a termen. Ki gondolhatta volna akkor, hogy ő lesz az, akivel egy viharos életet át együtt fogunk menni... „Mindennel megajándékozott minket” – „ama Szerelmesben.” (2Pt 1,3; Ef 1,6) Nem leltározhatok fel Istennek ajándékai, csupán emlékeztetőül kívánkozik ide: kegyelmet nyertem! Isten gyermekeinek egész életemre elkötelező szövetségét, testvéreket kaptam, s ott kaptam azt is, akít Péter levele örökös társnak nevez, nemcsak a földön, de még a mennyben is... (1Pét 3,7)